

(304. 2.)

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPORTEURS.

Het afdeelingsonderzoek van dit ontwerp van wet heeft de navolgende uitkomsten gehad.

Het wetsontwerp werd in het algemeen gunstig ontvangen.

Met het karakter van den noodmaatregel achtten vele leden het goed gezien, dat bij privaatrechtelijke eischen deze ook op privaatrechtelijke wijze berecht worden.

Zij achtten het wetsontwerp een gelukkig voorbeeld van vruchtbare samenwerking tusschen Regeering en Tweede Kamer. Zij betuigden hunne ingenomenheid, dat binnen betrekkelijk korten tijd was verkregen, wat men wenschte, namelijk eene behoorlijke uitkeering aan zeevarenden en hunne nabestaanden bij rampen, ontstaan ten gevolge van dezen oorlog, zoowel wat hun persoon betref als bij totaal verlies der goederen aan de bemanning behoorende.

Onderscheidene leden daarentegen zouden aan eene publiekrechtelijke regeling de voorkeur hebben gegeven; aansluiting aan de regeling van de Ongevallenwet ware hun liever geweest. Wijl het hier echter eene noodwet geldt, zouden zij hunne bedenkingen niet zwaar doen wegen, vooral niet nu bij de beraadslagingen in de andere Kamer de ernstige bezwaren aan de privaatrechtelijke regeling verbonden niet meer behoeften gevoeld te worden, waar in artikel 7 vooruitbetaling door den Minister mogelijk is gemaakt.

De hoop werd intusschen uitgesproken, dat uit het goedkeuren van dit voorstel niet zoude voortvloeien, dat bij de latere definitieve ongevallenverzekering van zeelieden eene privaatrechtelijke regeling zoude worden voorgesteld.

Andere leden verklaarden in het algemeen eene privaatrechtelijke regeling beter te vinden dan eene publiekrechtelijke.

Het werd betreurd, dat dit ontwerp zoo laat was ingediend, eerst in Februari, nadat de oorlog zeven maanden had geduurd en reeds verschillende ongevallen hadden plaats gevonden.

Ook gaf men zijn leedwezen te kennen, dat niet aanstonds eenige maatregel wordt voorgesteld, om ten opzichte van de reeds getroffen voorzieningen te treffen, hoewel men toegaf, dat terugwerkende kracht van de bepalingen omtrent de geldelijke uitkeeringen enz. moeilijk in dit ontwerp ware aan te brengen. De toezegging dienaangaande van den Minister achtte men eenigermate vaag.

Anderen daarentegen meenden, dat men redelijkerwijze niet meer mag eischen dan de Minister heeft toegezegd; men hoopte evenwel, dat aan die toezegging spoedig uitvoering zal worden gegeven.

Omdat het een noodwet geldt, meende men niet nader de vraag onder de oogen te moeten zien, of deze materie bij het Departement van Landbouw, Nijverheid en Handel, dan wel bij het Departement van Financiën thuis-behoort.

Ten slotte werd de verwachting uitgesproken, dat het in art. 28 bedoelde nader tijdstip van de uitvoering der wet niet lang op zich zoude laten wachten.

Artikelen.

Art. 1. Zal een buitenlandsch schip, uitsluitend met vreemdelingen bemand, dat door een Nederlander of door eene Nederlandsche onderneming in huur wordt genomen, indien het voornemen bestaat om het van uit eene Nederlandsche haven buitengaats te brengen (1), onder de bepalingen van de wet vallen? Enkele leden zouden vinden dat dit te ver ging, en vroegen daarom, of de Regeering die uitlegging van de wet huldigde.

Art. 10, 3. Sommigen achtten het eenigszins vreemd, dat het drievoud der uitkeering door den Staat zal worden uitbetaald. Men meende, dat het bedrag van den toeslag afhankelijk behoort te zijn van de draagkracht der reeders.

Art. 28, 2. Men vroeg wat verstaan moet worden onder „buitengewone omstandigheden” en onder „normalen toestand”. Is dit de vrede of eerst een tijd daarna, als alles weer normaal is, of staat dit in verband met eene wettelijke regeling dezer assurantie voor normale omstandigheden?

Vastgesteld den 5den Mei 1915.

VAN SWAAY.

VAN HOUTEN.

FOKKER.

VAN DEN BERG.

LAAN.

